

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: žalobce: **A. M.**, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem pošt. schr. 24/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2013, č. j. OAM-341/ZA-ZA15-ZA15-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 11. 2013, č. j. OAM-341/ZA-ZA15-ZA15-2013, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 10 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (Nařízení Rady), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním

příslušníkem třetí země v některém ze členských států (dále jen „Nařízení Rady“), je

Žalobou ze dne 29. 11. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 3. 12. 2013 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil § 2 odst. 1, § 3, § 38, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a čl. 10 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. V žalobě rekapituloval dosavadní život, nesouhlasil se závěrem Policie České republiky, že má být občanem Citoval ustanovení článku 10 odst. 1 Nařízení Dublin II a namítl, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce vstoupil na území v listopadu 2011, příslušnost chorvatské republiky k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto nebyla dána. Namítl dále, že správní orgán postupoval v průběhu řízení v rozporu s ust. § 38 odst. 1 správního řádu, když žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisu prostřednictvím zástupce před vydáním rozhodnutí ve věci.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. Nad 39/2014-19 bylo rozhodnuto, že k projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Brně pod č. j. 22 Az 29/2013-13 je příslušný Krajský soud v Brně.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 5. 2014 popřel oprávněnost podané žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem, dbal na zachování všech žalobcových práv poskytovaných mu právním řádem České republiky.

Žalovaný uvedl, že dle čl. 10 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2013 pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 18 odst. 3, včetně údajů ve smyslu kapitoly III nařízení (ES) č. 2725/2000, zjištěno, že žadatel o azyl překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento členský stát. Tato příslušnost končí po 12 měsících ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.

Vzhledem ke skutečnosti, že vstoupilo do Evropské unie 1. 7. 2013, vztahuje se na něj Nařízení Dublin II. až od zmíněného data a tedy od tohoto data lze nejdříve počítat 12 měsíců uvedených v čl. 10 odst. 1 Nařízení.

Navíc tvrzení žalobce, že se v Chorvatsku nacházel od listopadu 2011, je nepodložené, neboť i on sám v žalobě uvádí, že „v posledních letech pobýval střídavě na území“. Žalovaný má tak za prokázané, že jmenovaný pobýval opakovaně neoprávněně na území a v případě jmenovaného lze aplikovat kritérium dané čl. 10 odst. 1 uvedeného nařízení. S uvedeným pak vyslovila souhlas.

Žalovaný rovněž neměl žádný důvod spekulovat o závěru informace poskytnuté Interpolem o registraci výše jmenovaného v databázi občanů Toto však nebylo důvodem, pro který bylo řízení výše jmenovaného zastaveno.

K námitce neumožnění nahlížení do spisu prostřednictvím zástupce před vydáním rozhodnutí žalovaný uvedl, že jistá časová prodleva při stanovení termínu nahlížení do spisu neměla vliv na správnost a zákonnost závěrů vyslovených v napadeném rozhodnutí. Sám žalobce ani nespecifikoval, v čem konkrétně by měl být zkrácen na svých právech, případně v čem by mu měla vzniknout v tomto směru újma.

Správní orgán tak na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. ab) zákona o azylu, v platném znění, a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 23. 10. 2013, uvedl, že mu, odmítají vydat občanský průkaz či cestovní pas. V posledních deseti letech pobýval střídavě na území i Nakonec opustil na základě správního vyhoštění. Ve vlastnoručně psaném prohlášení tyto důvody zopakoval. Jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti přijal žalovaný čestné prohlášení žalobce učiněné dne 23. 10. 2013, jelikož žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost nepředložil.

Na základě výsledků porovnání otisků prstů žalobce v systému EURODAC vyplynulo, že o udělení mezinárodní ochrany již žádal dne 7. 2. 2011 v Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že byl vyhoštěn do dne 23. 4. 2011.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí Hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Rozhodnutí bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu, dále s přihlédnutím k článku 6, 7, 8, 9 odst. 1 a odst. 2

a článku 10 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud řízení zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Na základě posouzení údajů v rozhodnutí o správním vyhoštění z Chorvatské republiky bylo prokázáno, že žalobce opakovaně neoprávněně pobýval na území tohoto členského státu. Dále bylo zjištěno, že na základě sdělení Interpolu je registrován jako občan Postup žalovaného, kdy požádal dne 23. 10. 2013 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice dle článku 10 odst. 1 Nařízení Rady, byl shledán správným. Tato skutečnost byla potvrzena i informací získanou dne 28. 10. 2013, jímž uznala příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného. V souladu s článkem 16 odst. 1 písm. a) a b) Nařízení Rady je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit předmětnou žádost.

Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícími členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová